

[Inger Gautier Schmit.]

Forøgelse paa 21 Mill. Snese i dette forholdsvis korte Spand af Aar.

Og vil vi endelig tage den samlede Eksportværdi af vort Landbrug, ser vi, at den i 1913 var 553 Mill. Kr., medens den i 1929 var kommet op paa 1 165 Mill. Kr., altsaa en ganske overordentlig stor Forøgelse. Dette Eksporttal for de samlede Landbrugsprodukter er ganske vist i de sidste Aar gaaet noget ned paa Grund af den lavere Betaling, som er bragt hjem til Landet, men den er dog lykkeligvis noget afbødet ved den stadig stigende Produktion.

Man kan derfor, synes jeg, slet ikke tale om den forhaandenværende Krise og hele vort Lands økonomiske Tilstand uden at udtale sin Glæde og Anerkendelse over, at det danske Landbrug trods de store Vanskeligheder dog ikke har tabt Modet, men har formaaet at lægge Arbejde paa Arbejde, Initiativ paa Initiativ, saaledes at vi dog i vor Samhandel med Udlandet paa dette Omraade har kunnet hjembringe saa store Summer, som vi har. Thi uden dette vilde Arbejdsløsheden være ganske anderledes forfærdelig. Den kan være slem nok i Øjeblikket, men lad os dog komme væk fra i disse Tider at sætte By op imod Land. Er der en Tid, hvor jeg synes, By og Land skulde tale godt til hinanden, vise good will overfor hinanden, er det saa sandelig nu.

I den alvorlige Krise ovre i England læste jeg for nogen Tid siden, at en af de ledende Mænd i et Foredrag havde brugt den Vending: By og Land — Haand i Haand. Det burde vi lægge os lidt paa Sinde i den danske Rigsdag, hvor man, ogsaa Regeringens Chef, i alt for ringe Grad tager Sigte paa dette. Thi dette er jo netop Udtryk for at være Statsminister, at man navnlig i Krisetider formaar at samle en Rigsdag til at gennemføre de for Landet gavnlige Forslag, at man forlader de rent ubetingede partipolitiske Hensyn og ser paa det samlede, paa det for Landet gavnlige.

Medens vort Eksportmarked saaledes i det store og hele kun giver Anledning til en ubetinget Anerkendelse af Landbrugets Arbejde, synes jeg, at man med Hensyn til Landbrugets Udnyttelse af Hjemmemarkedet, altsaa det, der forbruges herhjemme, kunde venté sig et endnu kraftigere Initiativ, og det kan godt være, at man netop ud fra de forhaandenværende Forhold, hvor Markederne er truede, bliver nødt til at se sig om efter Indtægter ogsaa fra andre Kilder, og jeg mener derfor, at der er Grund til overfor det danske Landbrug at opmuntre til en meget stærkere Benyttelse af

Hjemmemarkedet, end man gør i Øjeblikket.

Man ser saaledes, at af den samlede Mælkeproduktion gaar de 85 pCt. til Smør, 0,3 pCt. til Kondensering, 2,1 pCt. til Ost, 4,6 pCt. til Foderbrug og 7,4 pCt. til Husholdningen, deri indbefattet Fløde og Is-creme, af hvilket der jo fremstilles meget. Af det Smør, denne Smørfremstilling, bruges de 11 pCt. herhjemme. Det er dog ikke saa meget Smørforbruget, jeg ønsker skulde forøges særlig, thi kan vi faa en ordentlig Pris for Smørret i Udlandet, kan vi udmarkedet klare os med vor gode og fine Margarine herhjemme. Men jeg synes, at der med Hensyn til Mælkeforbruget burde ske en Fremgang i Retning af, at det danske Folk vænnede sig ganske anderledes til at drikke Mælk, dels af økonomiske Grunde, fordi det vil være gavnlig for vort Landbrug, dels af sundhedsmæssige Grunde, fordi jeg tror, at Befolkningen ganske anderledes vilde blive sund og arbejdsdygtig, hvis der var et langt større Forbrug af Mælk.

Vi har her i Landet en 8 000 Forsælgere af Mælk, men det er meget ofte sammen med Brød, Smør og Ost, dette Mælkesalg finder Sted. Af disse findes ca. 3 000 her i København. Men jeg finder, at Landbruget direkte gør en alt for ringe Indsats i Retning af at reklamere for og forsælge sin Mælk selv, og jeg kan ikke andet end haabe paa, at det vil gaa op for Landbrugets ledende Organisationer, at der her er et Marked, man ikke har udnyttet tilstrækkeligt. Det er i og for sig ganske meningsløst, at en Landbruger i Øjeblikket faar 8 Ø. pr. Liter Mælk, og at man her i København giver 31 eller 32 Ø. for den samme Mælk.

Her er et Forhold, hvorom jeg ikke kan tænke mig andet end, at det kunde ændres med Tiden, men der er ingen andre end Landbruget selv, der kan ændre det, og i den Henseende synes jeg, det har gjort alt for lidt. Hvorfor gør man ikke ganske anderledes her i Landet Reklame for at drikke Mælk? Hvorfor træffer man ikke i ganske anderledes Grad Foranstaltninger til, at denne Mælk kan forhandles paa en for Befolkningen billigere Maade?

Man siger herinde i København: Ja, men der ingen, der vil gaa i Byen og købe Mælk i Mælkeudsalgene. Jeg synes, det er en daarlig Undskyldning, at det ikke skulde være fint nok hverken for en Frue eller for en Husassistent at gaa paa Gaden med en Mælkespand. Jeg synes, der er et Fremtidsperspektiv i dette, at Landbruget opretter en Mængde store, lyse og smukke Udsalgslokaler rundt omkring i Byerne —